

Pasvalio Sėkėdė

LPS PASVALIO TARYBOS LEIDINYS

Nr. 4

1989 m.
rugsėjo
9 d.

Kaina
20 kap.

Baltijos kelias

Prieš mūsų pirkios langą, kitapus Baltijos kelio, liūdnojo jubiliejaus paminėjimui šiauriečiai pastatė paminklą, kuris tuoj pat paskeno gėlėse ir visą naktį buvo apšviestas daugybės žvakių liepsnelių. Ta proga parašiau keletą posmų...

Česys CEMNOLONSKIS

Baltijos kelias, —
Trys mažos, trys Laisvės
ištroškusios šalys,
trys tautos, sukibusios
rankom į vorą.
Išsako vieninfelį
sieki ir norą —
Lietuva, Latvija, Estija!

Prie Baltijos — mūsų
senolių gimtinė, —
Daug sykių nuo priešų
ją didvyriai gynė.
Bet ji atsilaukė
prieš darganas, vėjus,
Ta žemė, nubloškus
visus pavergėjus —
Lietuvos, Latvijos, Estijos!

Ši žemė sugėrė
mūsų ašaras, kraują, —
Teriota ir deginta
kėlės iš naujo!..
Ir vėl skaidrios upės
į jūrą tekėjo, —
Ir pikto kaimyno
globos nereikėjo
Lietuvai, Latvijai, Estijai!

Bet jiems kažkodėl
visą laiką rūpėjo,
kodėl mes čia kryžkelėj
stovim tarp vėjų, —
kodėl mes tarnais jų
nenorime būti,
Ir trėmė į Sibiro
tundras supūti
Lietuvą, Latviją, Estiją!..

Kai driekės keliai mūsų
per rūsčius sniegynus,
Netekusios motinų
širdys kankinos, —
Bet sūnūs kiti
tarė lūpomis mūsų:
— Prisiekiame laimėti
ar mirti kartu su
Lietuva, Latvija, Estija!..

Tironų vardų
nebeištaria lūpos. —
Nuo jų batų spyrio
trims sesėms suklupus, —
kovoje žūtūtinėj,
kovoje be lygiųjų,
Tik trys ketvirtadaliai
liko gyvųjų
Lietuvoje, Latvijoje, Estijoje!..

Šiandieną trys tautos
vėl stiebias į Laisvę
O debesys tvenkias
ir gruma: Neleistil
Bet stovi lyg siena
gyvoji grandinė —
Čia mūsų kiekvieno
Viena tik Tėvynė —
Lietuva, Latvija, Estija!

Sereikoniai, Baltijos kelias,
1989. VIII. 23.

TĖVIŠKEI SAVO

Čia žemė gimtoji. Čia širdis paliko. Tai ar galiu vadinti pareiga tą gyvą ryšį su mumis? Ar stebėtis, kai pradaro duris agronomas profesorius Petras Vasinauskas, kino režisierius Kęstutis Vaišvila, skulptorius Antanas Dimžlys ir architektas Juozas Lapėnas, kai Baltijos kelio dienos darbuose — aktorius Petras Venslovas, rašytojai Kazys Saja ir Mykolas Karčiauskas, docentė medikė Genovaitė Jusaitienė ir žurnalistas, filosofas Romualdas Ozolas? Kasdienybėje ir šventėje šalia mūsų fizikas Eugenijus Petrovas, poetas Eugenijus Matuzevičius, dailininkas Petras Rauduvė... Kiek daug Jūsų — toli nuo Pasvalio ir taip arti mūsų! Vienam visų neišskaičiuoti. Su džiaugsmu susitiksim rugsėjo 15—17 dienomis čia, Jūsų tėviškėjel

Regina BUTENIENĖ
Pasvaliečių bendrijos
iniciatyvinės grupės narė

Visa šia su geriau-
niais lietuviškais
jums ir visam
Redakcijos kolektyvai!
Tegyvuoja Sąjūdis,
dėmė mums stiprybė,
istorijai mums tiesa! Tegu
šviesa! Be namo
Prakalbėm mums poetikos
šviesa! (Neseniai gavau
jūsų laišką. Jis su mums
pasvaliečiams (to karto
momėms) daug labai die-
my!) —
Eug. Matuzevičius

Panaikinkite baudžiovą Lietuvoje!

(ATVIRAS LAISKAS LTSR AUKŠCIAUSIOSIOS
TARYBOS PREZIDIUMUI)

Tokia antraštė gal kiek šokiruojanti, bet mums, rašantiems šį laišką, ji atrodė tinkamiausia žemiau dėstomoms mintims apibendrinti.

Šį laišką rašo grupė pasvaliečių statybininkų, buvusių Pasvalio rajono statybos organizacijos darbuotojų, dirbusių joje daug metų. Kai dėl visai objektyvių priežasčių panorome palikti šią organizaciją, pasirodė, kad mes beesą baudžiauninkai. Mat, gyvename RSO namuose. Pasirodo, tebegalioja įstatymas (o gal instrukcija?), užsilikęs nuo baudžiovos laikų. Iš istorijos juk žinome, kad ponui dirbantis baudžiauninkas tol turėjo pastogę, kol ponui dirbo, o nustojęs dirbti likdavo benamis. O mes? Skirtumas tik tas, kad dvarponis ir prievaizdas kitaip vadinami.

Pastaruoju metu Rajono

statybos organizaciją žmonės palieka masiškai, o tai reiškia, kad joje kažkas tikrai negerai. Rimtas darbininkas nelaksto iš vienos darbovietės į kitą be rimtų priežasčių. Mes išėjome todėl, kad RSO nebėra tvarkos. Darbas organizuojamas blogai, nuolat trūksta statybinių medžiagų, žmonės visą laiką kilnojami iš vieno objekto į kitą. Dėl priverstinių prastovų kartais prarandama pusė darbo laiko. Koks gi tada begali būti atlyginimas? Ir visa tai dabar, kai tokia apgailėtina rublio vertė.

Daugumos darbininkų nuomone, mūsų padėtis pradėjo blogėti po to, kai dvi rajono statybos organizacijos buvo sujungtos į vieną ir paskirtas naujas vadovas. Gal ir ne mums spręsti, kiek nulėmė tokia reorganizacija, kiek naujojo pirmininko sugebėji-

mai, bet viena mums aišku, kad darbininkai čia niekuo dėti. O gal reikšminga ir tai, kad RSO pirmininkas mėgsta turizmą, labai daug keliauja po pasaulį ir nebeturi laiko RSO problemoms?

Tapo akivaizdu, kad RSO nebesugeba savo darbuotojų aprūpinti darbu. O jeigu taip, tai manome, kad sumažėjus darbininkų, bus geriau tiems, kurie lieka. Juk logiška tikėtis, kad su mažesniu kiekiu statybinių medžiagų gali dirbti ir mažiau darbininkų!

Ar yra kita išeitis? Nematome, kad administracija jos ieškotų. Vietoj to stengiasi žūtbūt sulaikyti bėgančius darbininkus, susigrąžinti išėjusius, grasindama iš jų atimti butus. Bet kaip gi mes veiksime sugrižę? Lošti kortomis mums jau nusibodo!

Jeigu toks prievartinis sulaikymas būtų taikomas dar nė kojų nespėjusiems sušilti, gal būtų galima suprasti, bet dabar grasinama tiems, kurie yra išdirbę po 10—20 metų. Mes jau galime paklausti: kieno tie butai? Nejaugi administracijos? Kieno rankomis, už kieno pinigus jie pastatyti? Nejaugi per tiek darbo metų mes nenusipelnėme nor-

malių gyvenimo sąlygų? Argi tik išėjimas į pensiją tegali išvaduoti žmogų iš šios nelaisvės? Kuo mes blogesni už tuos, kurie gauna komunalinius butus?

Mes protestuojame prieš tokią tvarką ir prašome šį klausimą spręsti. Manome, kad dabar galiojantis žinybinių butų įstatymas yra stalininio feodalizmo liekana. Turbūt ne tik mūsų rajone ji tebėra, todėl tikimės, kad mums parems ir visi panašaus likimo žmonės. Priverstinis darbas niekada nebuvo naudingas valstybei. Dar labiau nenaudingas mūsų priverstinis nedarbas.

Kad mes neliekame skolingi organizacijai, nesunku įsitikinti, apskaičiavus, kiek pelno savo darbu esam jai davę. Tereikia ekonomistų apskaičiavimų per kiek metų darbuotojas užsidirba teisę į butą jau kaip komunalinį. Be to, gali būti numatyta galimybė sumokėti organizacijai išpirką, jei darbininkas be pakankamai rimtų priežasčių nutraukia darbo sutartį. Kaip jau išdėstėme, mūsų priežastys ieškoti kitos darbovietės yra rimtos. Mes norime dirbti ir uždirbti tiek, kad išlaikytume savo

(Nukelta į 4 psl.)

FANTASTINE NOVELE

Bus naktis. Nebūtinai birželio. Šiai novelei tai neturi jokios reikšmės. Taip pat ir jums, kurie jau tariatės laiką rankoje euforijos sklidiną taure, ke-

ATEIVIAI

Iate prie lūpų, tikėdamiesi gurkštelėti aitraus it viržienojų medus laisvės gėrimo...

* * *

Jis pabudo nuo tankų žlegėjimo. Kriokuodami jie šliaužė Vilniaus gatve, suko Panevėžio link. Nors taip buvo jau visą mėnesį, jis dar niekaip negalėjo priprasti. Kaip ir prie alkio. Truputį svaigo galva. Nors miegojo daug, buvo piktas ir suirzęs. Pamažu, kad nepažadintų žmonos ir dukrelės, išsiritęs iš guolio, jis nusiprausė, užsimetė rudą striukę sugedusiu užtrauktuku (naująją garintą ir puspaltį jau buvo išmaišęs su išvaduotojais į konservus) ir, stvėręs puodą, nukėpėstavo į miesto centrą. Bet ir vėl suprato pavėlavęs. Prie žygio virtuvės, nuo kurios kvėpėjo „kombinžiru“ pagardinta žirniene, grumdėsi bene koks tūkstantis vienas kitam užrašiusių kreida numerius ant nugarų suvargusių, nusmurgusių žmonių. Jie stumdėsi ir nelietuviškai keikėsi. Kai kur švytruodavo kumščiai. Siauraakis kareivėlis, švilpaukdamas „Po dolinam i po vzgorjam“, atsiraitojęs rankoves net sušilęs darbavosi samčiu, krėsdamas žirniene į arčiausiai atkištus puodus. Taip, stirksoiti ir laukti buvo beprasmiška. Nurijęs aitrų gniutulą, jis lėtai, nukoręs galvą, vilkdamas kojas pasuko atgal. „Mėsos“ krautuvės lange jaunutės pardavėjos, pasilipusios ant kėdučių, kabino fanerinius, gražiai nuspaltvintus kumpius, dailiai iš medžio ištekintų dešrelių vėrinius. Prekystalis, aišku, buvo nukrautas. Sūkių ir brošiūrų: „Mokslinis komunizmas“, „Išsivysčiusio socializmo ekonomika“, „Socializmas — ne visiškas komunizmas“, „Buržuazinės ideologijos krizė“, „Socialistinis lytinis aktas“... Jaunas vyrukas susikaupęs, lyg atliktų ypatingos svarbos darbą, peiliuku skuto nuo „Mėsos“ krautuvės lango jaučių galvas. Jis sustojęs ilgai vėp-

sojo, sukdamas galvą, kam tai. Kol suprato — jaučio galva, kad ir be tarpuragėje besiraizgančio apynėlio, primena senovinį miesto herbą ir, matyt, gali sukurstyti nesveikas nacionalistines nuotaikas.

Iš to tuščio ir beprasmiško alkanos žmogaus susimastymo jį pažadino žingsnių kaukšėjimas. Keli, glūdėje ligi šiol giliame po grindyje, vietinės „Jedinstvos“ gvardiečiai, dabar ginkluoti šautuvais, su raudonais raiščiais, niukinda-

IŠ

mi buožėmis, varėsi link geležinkelio stoties, kur jau pūtavo ir ilgesingai ūkčiojo garvežiukas, būrelį sajūdiečių ir jiems prijauciančių. O tie žengė keliu su Sajūdžio trispalviais trikampiais ant nugarų.

Iš už posūkio išniro ir nelėtindamas greičio link stoties nuburzgė sunkvežimis su kooperatyvų nariais. Jų veidai nebuvo nei pablyškę, nei pilki. Kėpsojo jie ant prikimštų maišų ir nerūpestingai krinto grybukus po dvidešimt kapeikų.

Nors buvo ketinęs sliūkinti namo, bet alkio kirminas, o gal ir visas soliteris, vėl priminė jam, ko buvo eita. Jis stengėsi nugrūsti tą mintį į sąmonės gelmių užkaborius, bet ji kilo į viršų, kerojo jo svaigstančioje galvoje. Kitapus gatvės, virš grėsmingo, Reichstagą primenančio pastato, papuošto šūkiu „Slava osvoboditeliam Litvy“, didingai plaikstėsi raudona su pjautuvu ir kūju vėliava. Daug raudono, nė trupčio net balto ir žalio. Keli veteranai užvertę galvas vėpsojo aukštin, ir jų skruostais ritosi džiaugsmo ašaros. Jis krūptelėjo, lyg skausmo pervertas, apsisuko ir nupėdino prie upės, nešdamas rankoje sulankstytą aliumininį puodą. Ir jam pasisekė. Ten, išsidrėbė žolėje, užkandžiavo du kareiviai, o trečias, matyt jau pripampęs, tysojo aukštiekninkas, svajingomis akimis spitrindamas į dangų, kur, raikydami jį gabalais, zujo geležiniai paukščiai.

— Naverno Rigu užėvziali, — pasakė svajingai lyg sau, lyg kitiems. — Zavtra padiot i Talin. Ah, palezatj by tak ješčio deniok...

Ūmai vieno kareivio veide atsirado nuostaba, peilis su pamautu dešros gabalu sustojė prie pražiotos burnos.

— Smotrite, rebiata, fa-

Kęstutis ZUBKA

šist, — parodė pirštu į jį. — A nu ka idi siuda, šku-ra nemeckaja.

Pakėlęs aukštin rankas, nevalingai rydamas seiles ir spitrindamas į dešrą, jis žengtelėjo kelis žingsnius artyn. Nors stengėsi žiūrėti į kareivius, tikėdamasis išskaityti jų akyse slypinčią klastą ar vildamasis išvysti užuojautos kibirkstėlę (išrodė jis apgailėtina), tačiau tematė dešrą, dingstančią kareivio burnoje.

— Ja, ja, — pasakė jis, braukdamas nuo kaktos srūvantį prakaitą. Ir pats nepajuto, kaip jam išsprūdo: — Interfront — gut, Landsbergis — kaputi!

Nusikvatoję ir paploję jam per petį, kareiviai at-

ŽINOMOS

riekė duonos abišalę ir storai aptepė mėsos konservais. Linktelėjęs ir nugurkęs seiles, jis perlaužė riekę virpančiom rankom ir negrabiai išikišo į striukės kišenę.

— Doma baba, dieti, — paaikšino šaltu, drebančiu nuo tramdomo susierzini-mo balsu, perpykęs ant savęs, kad taip nusižemino. Pabandė šyptelėti, tačiau jam nepavyko nuslėpti savo būsenos, tad tik apmaudžiai mostelėjęs ranka stvėrė ką tik nusviestą nuorūką ir lydima kvatojimo, išblyškęs ir uždušęs, užsikėpurnėjo šlaitu aukštin. Jam buvo nežmoniškai bloga. Ūmai aptemo akyse. Taip ir sumuko palei namo sieną išsproginęs akis, pražiota burna gaudydamas orą pakol atsigodo.

Parsliūmpinęs namo ir išsrėbęs dubenį nebalintos dilgelių sriubos su keliom kruopom, įsijungė radiją. Negyvu balsu, lyg kas jam būtų į sprandą įrėmęs revolverį, diktoriaus skaitė žinias apie mušamus ir visaip diskriminuojamus supuvusiame kapitalistiniame pasaulyje negrus, varganus indėnus, iš kurių ketinama atimti paskutinius rezervatus, beglobius, miegančius šiukšlių dėžėse ar tiesiog ant šaligatvių, streikus ir sužvėrėjusius bananais mėsuojančius policininkus, kurie po darbo, nusivilkę uniformas, tampa aršiausiais gangsteriais ir banditais... O štai Donbase, sekant šauniomis Stachanovo tradicijomis prikaista daugybė anglies, ir šachtininkai pažadėjo prikaisti partijai dar daugiau. Uzbekijoje priauginta daugybė medvilnės ir linksmi uzbekai mo-

suoja tiubeteikomis, o armėnai susikibę rankomis su azerbaidžaniečiais šoka ratičius, jiems groja specialųjų dalinių orkestras. Sibiro upės pagaliau gurgėdamos neša savo vandenį priešinga kryptimi, drėkindamos supleišėjusios žemės dykvietes, kur atsiradusiose oazėse noksta apelsinai, bananai, sirpsta kareiviški kastuvėliai. Pildosi pagaliau sena lietuvių svajonė gyventi prie Juodosios jūros — mat, Baltijoje irgi imta siurbti naftą, aplinkui per šimtą kilometrų viskas juoda, net žuvėdros juodos. Ir tai svajonei išsipildyti buvo lemta ne kokių šovinistų vytautų ir algirdų dėka, o visų pavergtų ir nuskriaustų tautų globėjai ištiesus draugišką ranką su į šoną lenktais pirštais. Taip, nes į vidų lenkti tik pilvotų kapitalistų pirštai! Lietuvoje rimsta laikini neramumai, kurstytojai, maniakai ir tautos klaidintojai stos prieš teismą ir turės atsakyti prieš suklaidintą darbo liau-

ŽVAIGŽDĖS

dį, niekada neišdavusią partijos ir revoliucijos principų. Tremtiniai vėl grąžinami į senąsias vietas. Sudaryta speciali komisija nusikalstamai Sajūdžio veiklai tirti. Milijonai rublių, išviliotų iš lengvatikių žmonių, atiduoti taikos fondui, t. y. armijai ir laivynui remti. Lietuva vėl kles-ti ir žydi, į mūsų mielių vaikučių darželius grąžinta neteisingai išstumta iš ten rusų kalba, nuo vaikystės stiprinusi šventą internacionalizmo jausmą. Pagaliau paskelbtas konkursas didingai Stalino skulptūrai Gedimino kalno papėdėje sukurti. Savo kalboje Lietuvos KP CK pirmasis sekretorius Ivanovas ta proga pasakė: „Alternatyvos nėra — Lietuva atgailodama ir ašarodama grįžta į motinėls Rusijos glėbį. Maskva patikėjo ašaromis, ir Lietuva vėl bus per amžius laiminga, ir lyg tas rubuilis kūdikis čepsės rožinėmis lūputėmis, palaimingai užmerkęs akutes prieš skaisčiąją ir neužgesinamą Stalino saulę...“

Jo kūną išmušė šaltas prakaitas. Jis naspurtė iš pasišlykštėjimo ir išjungė radiją. Priešais jį ant stalo dryksojo rajoninis laikraštis, atkrikštytas į „Stalino vėliavą“, ta proga pražydes Kapeliušno straipsniu valstybine rusų kalba. Iš senesnių vietinių korespon-

(Nukelta į 4 psl.)

ATEIVIAI IŠ ŽINOMOS ŽVAIGŽDĖS

(Atkelta iš 3 psl.)

dentų belikęs vienas, o senasis neetatinis korespondentas iš Vaškų, pagaliau išsiropšęs į pirmą puslapį, vėl reiškė savo vardu visų vaškiečių valią: „Mes, vaškiečiai, sveikiname...“ „Mes, vaškiečiai, džiaugiamės...“

Jis jau ketino grūsti laikraštį į atsiknojusią šiukšlių dėžę, tačiau paskutiniame puslapyje prieš jo akis sumirgėjo intriguojanti antraštė. „Sugautas paskutinis ilgaplaukis“. Išlyginęs laikraštį įniko skaityti. Prieš kelias dienas kultūros namų rūsyje buvo sulaikytas ir į dienos šviesą išvilktas vienas besislapstantis roko grupės dalyvis (tas miesto piliečius piktinantis vapsvynas su supuvusio kapitalistinio pasaulio muzika, propaguojančia išsigimimą ir moralinį nuosmukį, jau buvęs anksčiau išrūkytas), taigi jis tuoj pat nukirptas moksleiviškai (tokią šukuoseną tik ir dera nešioti doram tarybiniam jaunuoliui), uždarytas į narvą ir dvi dienas laikomas Rodionovo aikštėje viešai gėdai, o po

to nukreiptas į balalaikininkų mokyklą Charkove. Šalia glaudėsi ir dar viena žinutė: gigantiškasis, darbo liaudžiai skirtas Sąjunginio lygio baseinas pagaliau atidarytas. Tai dar kartą įrodo, kaip Tarybų valdžia rūpinasi darbo žmonėmis. Jei jie bus geri, paklusnūs, vykdys planus, miesto tėvai žadėjo prileisti į baseiną ir vandens.

Į virtuvę it šešėlis įsiliūkino žmona. Iš keisto, aštraus žvilgsnio, virpančių rankų, buvo matyti, kad ji visa ištempusi.

— Gal tu koks Lao-czi mokinyš? — paklausė ji su neslepia ironija. — Ir tavo būties prasmė — nieko neveikimas?

— O ką aš turėčiau daryti? — piktai atkirto. — Keliais ropoti į Reichstagą ir jų akivaizdoje sušlamšti savo rašinius?

Lauke suburzgė sunkvežimį. Saižiai sucypė stabdžiai. Virstelėjo laukujės durys, laiptai subildėjo nuo sunkių žingsnių.

NUGIRSTI ĮSPŪDŽIAI

Po televizijos laidos kalbasi du kooperatyvų veikėjai:

— Girdėjai, rajono Vykdomojo komiteto pirmininkas per televiziją kalbėjo...

— Ar apie žaliąsias varles ir valiutą? O kaip gil!

— Kad taip mums Pajiešmenų autodromą atiduotų! Ot būtų žaliųjų varlių tvenkiniai! Vietinių žmonių ir gamtosaugininkų džiaugsmui. Vietoj bagių...

— Valiutos paluptume...

— Rajoną išgarsintume.

— Tai gal nepražiopsokim?

* * *

500 žmonių eilėje prie skalbimo miltelių. Kalbasi visi susirinkę nuo ryto. Ant durų raštelis, kad prekiaus nuo pietų.

— Kur tu kitam rajone rasi šitokią prekybą? Nėra ir būti negali! Tikri eilių kūrimo meistrai!

— Tai jau šiandien į darbą nebenueisim...

— Kur Sąjūdis žiūri! Užkūrė peklą!

— Ach, žinai, buvau Rusijos gilumoj svečiuose. Vestuvėse. Ant stalo džiovinta silkė, arbūzų ir saulėgrąžų... Ir nė jokio Sąjūdžio. Sėdi, baliavoja, sti-

klinėm degtinę geria...

— Ei, jūs ten, parduotuvėje! Pasvalyje dirba televizijos reporteriai! Jei tuoj pat neatidarot parduotuvės, einam ir atsivedam!

Parduotuvė atsidaro. Prekyba prasideda.

— Žmonės, kas čia darosi! Kituos rajonus duoda po kilogramą skalbimo miltelių, o pas mus?

(Kažkas bėga skambinti į redakciją, redakcija skambina į Vykdomąjį komitetą. Po kiek laiko atsiranda raštelis: už kiekvieną taloną duodama po 800 g miltelių).

— Žmonės, kas čia daros! Už du talonus — tik 1,4 kg! Visą dieną eilėje — ir dar tave per akis apstato!

— Nerėk. Nuvažiuosi į Mažeikius — rasi pasvaliečių, sėdinčių turguje su skalbimo milteliais. Nusi-pirksi!

— O gal tasai, kuris pats iš savo sandėlių po maišą cukraus aludariams išvežioja, dabar su milteliais važinėš? Kad tik sužinojus, į kur nuveš!

Per žmones nugirdo
R. BUTENIENĖ

Panaikinkit baudžiavą Lietuvoje!

(Atkelta iš 2 psl.)

šeimas.

Mus pikcina, kad žinybinių butų įstatymas taikomas tik darbininkams. Aukštas pareigas turintys specialistai jį apeina. Yra atvejų, kai tokie tarnautojai, išėję iš organizacijos, tebekaraliauja dideliuose butuose net kai jų šeimose tik trys žmonės. Kodėl tokios privilegijos?

Lietuvos TSR Konstitucija garantuoja teisę į darbą ir į gyvenamąjį plotą. Žinybinių butų įstatymas apriboja mūsų teisę laisvai pasirinkti darbą, sudaro sąlygas žinybų administracijoms susidoroti su pavaldiniais. Jis žemina mūsų žmogišką orumą, sukelia nepasitikėjimą ateitimi.

Mes siūlome: a) jei kol kas nenaikinama galiojanti tvarka, patobulinti ją, nustatant realius terminus, kuriems sukakus žinybinio buto gyventojas įgyja teisę

nutraukti darbo sutartį, neprarasdamas turimo gyvenamojo ploto.

b) jei darbininkas išeina iš darbo dėl priverstinių prastovų, jis nepraranda teisių į žinybinį gyvenamąjį plotą nepriklausomai nuo to, kiek metų yra išdirbęs.

c) tuo atveju, kai darbininkas savo iniciatyva nutraukia darbo sutartį anksčiau sutarto termino buto atžvilgiu, jam sudaroma galimybė likti gyventi žinybių, sėdinčių turguje su statytą įmoką.

Šiais pasiūlymais stengiamės atsižvelgti ir į imones interesus, bet savo ruožtu ruošiamės ginti savo teises. Gal tai nebus sunkiau negu mūsų proseneliams 1863-aisiais?

R. PSEVALSKIS, I. BARTKEVIČIUS, L. SIMONAITIS, A. SELELIONIS

Į SAJŪDĮ KREIPESI

SENATVĖS POŽYMIS

Aš Vaškų kolūkio bitininkas. Išeinu iš darbo. Todėl, kad negaliu pakęsti šmeižto. Naujam bitininkui, atvažiavusiam dirbti į kolūkį, pirmininkas M. Klovas pasakė: „Būk geras, saugok Beinoravičių. Vagla“.

Kaip suprasti, kad laiko mane vagim ir negaudo? Kaip galima šmeižti? Pasiskundžiau partinės organizacijos sekretoriui. Jis paaiškino:

— Senatvės požymis. Neimk į galvą.

O rajono agronomė bitininkę irgi neužstojo. Pasakė:

— Dabar demokratija...

Saugok Dieve nuo tokios demokratijos ir senatvės požymių!

Kazys BEINORAVIČIUS

Raudonpamūšės girdyklai—ne!

Prie pat Pasvalio ir Pakruojo rajono ribos, Raudonpamūšėje, ant upės kranto kažkoks kooperatyvas išsirenginėja alaus daryklą. Būsimantis vietoj ir restoranų. Prisidėdami prie pakruojiečių, Joniškėlio apylinkių žmonės jau surinko

daug parašų, protestuojančių prieš tautos priešus, stumiančius ją gilyn į alkoholizmą, pasiryžusius užteršti daryklos atliekomis Mūšą. Žmonės griežtai protestuoja prieš tokių objekto statybą.

S. RIMKUS

REDAKCIJOS NUOMONĖ NEBŪTINAI SUTAMPA SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE.

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. BUTENIENĖ (redaktorė), A. Kazlauskas, R. Rastauskienė, Z. Magelinskienė, G. Urbaitė, A. Mulevičius, S. Butkus

Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 4047. Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.